

เทศน์เช้า วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม สัจธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอาศัยได้จริง

สิ่งใดในโลกนี้เป็นเครื่องอาศัย เป็นเครื่องอาศัยนะ ปัจจัยเครื่องอาศัยเท่านั้น แต่สัจธรรม สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอาศัยได้จริง เป็นที่พึ่งอาศัยสำหรับเรา เพราะเรายังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติให้เป็นธรรมชาติความจริงในใจของเรา เราต้องพึ่งอาศัยไปก่อน พึ่งอาศัยไปก่อน เห็นไหม

เวลามาบวชพระๆ เรามาบวชพระ เราบวชเป็นสมมุติสงฆ์ สมมุติสงฆ์แล้วเราพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นสัจจะเป็นความจริงในใจของเรา ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงในใจของเรา นี่เป็นอริยสงฆ์

ถ้าเป็นอริยสงฆ์ เป็นอริยสงฆ์มันเป็นที่ไหนไม่มีใครรู้ได้หรอก มันเป็นปัจจัยตั้ง สันติภูมิกโก

แล้วคำว่า “ปัจจัยตั้ง สันติภูมิกโก” มันก็อ้างอิงกันไงว่า ถ้าใครกินข้าวแล้ว ใครกินอาหาร แล้วก็ต้องอิมเองๆ

อิมเองก็เป็นความพอใจของตน เป็นความรู้ของตน แต่มันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงๆ สิ่งที่ว่ากินข้าวก็ต้องอิมเอง อิมเองก็เป็นสมมุติเป็นบัญญัติอยู่ในโลกนี้ไง

แต่ถ้าเป็นสัจธรรม สัจธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติจนเป็นอริยสัจขึ้นมาในใจของตน นั่นแหละเป็นสัจจะเป็นความจริง เป็นสัจจะเป็นความจริง อันนั้น นี่ไม่ใช่เป็นที่พึ่งที่อาศัย นี่เป็นของเรา

แต่เราเป็นที่พึ่งที่อาศัย วันนี้วันพระ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธไง ชาวพุทธเราต้องการชีวิตที่ดีๆ เราต้องการชีวิตที่อบอุ่น เราต้องการชีวิตที่มีความร่มเย็นเป็นสุข เราแสวงหาสิ่งนี้ๆ ไง แต่สิ่งที่มันยุ่มมันแหย่ มันยุ่มมันแหย่มันแผดเผาในหัวใจของคนคือกิเลสตัณหาความทะยานอยาก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชนะมารๆ ไง พญามารคร่ำครวญร้องไห้ สิ่งที่เราจะ ภาวนา ที่อาศัยของพญามารมันได้หลุดมือของพญามารนั้นไป เวลาหลุดมือของพญามารนั้นไปนะ ไปคร่ำครวญร้องไห้อยู่

นางตัณหา นางอรดี ลูกสาวของพญามาร “พ่อ พ่อเสียใจทำไม พ่อเสียใจทำไม”

“เจ้าชายสิทธัตถะหลุดจากมือเราไปแล้ว”

“พ่อไม่ต้องเสียใจ เดี่ยวจะไปเอากลับเอง”

ไปเข้าปายวน ไปยั่วยวนต่างๆ ถ้ายั่วยวนนะ ลูกสาว ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันเป็นโทษคคินา โมหคคินา มันเป็นเรื่องมารยาสาไทย เรื่องนโยบาย ถ้าเรื่องการกำหนดนั้นเป็นพญามารๆ

แม้แต่พญามาร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังความมันแล้ว แล้วลูกสาวผู้ที่มีความโลภ ความโกรธ ความหลงจะมายั่วมายวนมันเป็นไปไม่ได้หรอก แต่มันเป็นไปไม่ได้แต่ก็เป็นความปรารถนาดีของมารเขาไง มารเขาจะอุ้มชูของเขากันไง จะครอบครองหัวใจของสัตว์โลกไ้ แต่เวลาหัวใจของสัตว์โลกที่หลุดพ้นจากพญามารไปแล้ว นี่สัจจะความจริง

ถ้าสัจจะความจริง วันพระๆ วันพระเป็นผู้ประเสริฐ แล้วสิ่งที่ประเสริฐมันประเสริฐที่ไหน

เราทำหน้าที่การงานด้วยมือของเรา ทางโลกเขา เขาทำงานด้วยสมองของเขา เขาทำงานด้วยปัญญาของเขา นี่เขาทำงานของเขาๆ งานของโลกไ้

แต่ถ้ามันเป็นสังขธรรมๆ มันเป็นสังขธรรมที่ไหน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ไ้ เวลาหรือสัตว์ชนสัตว์ หรือหัวใจของสัตว์โลกไ้ หรือหัวใจของสัตว์โลก

เวลาเราทำหน้าที่การงานของเรา เราก็ทำด้วยสมอง ทำด้วยมือของเรา มันเป็นการประกอบสัมมาอาชีวะไง

เวลาพระที่ทำงาน พระทำงานเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามันก็ทำจากที่นั่นนะ เดินจงกรมด้วยเท้า เวลานั้นก็ใช้กันนั่นแหละ แต่นั่งเพื่ออะไร นั่งเพื่อหาหัวใจของตนๆ แล้วพอลาหัวใจของตนขึ้นมา เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาค้นคว้าหาใจของตน ค้นคว้าหาใจของตนเพราะอะไร

เพราะใจนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ ท้องพ่อท้องแม่ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ทั้งนั้นนะ พันธุกรรม ดีเอ็นเอ พิสูจน์ได้ทั้งนั้นนะ มันเป็นเรื่องวัตถุธาตุ แต่เวลาเป็นความรู้สึก ความรู้สึกจับต้องไม่ได้ไง

คนเราความคิดด้วยสมอง สมองควบคุมร่างกายนี้ เส้นประสาท สายประสาทไง แต่จิตจิตมันอยู่ไหน

เราอยากมีชีวิตที่ดีๆ สิ่งที่ดีๆ เราก็ชวนชวาย เราก็มีการกระทำกันไป แต่สิ่งที่ดีๆ ถ้ามันเข้าใจได้ สุขภาพกาย สุขภาพจิต ถ้าสุขภาพกายเราแข็งแรง สมบูรณ์แข็งแรงเราพอใจแล้ว

แล้วเวลาเด็กเกิดใหม่ตอนนี้ออกทิสติก เวลาเด็กมันมีปัญหาทางจิต นั่นเขาพยายามดูแลของเขา เวลาสุขภาพกายที่ดี สุขภาพที่ดี เราก็มีบุญกุศลมันก็สมบูรณ์แบบแล้ว

สุขภาพจิตที่ดีๆ คนพิการที่ร่างกาย ร่างกายพิการใครๆ ก็รู้ ใครๆ ก็เห็นไง แต่คนพิการทางจิตๆ จิตมันพิการขึ้นมาใครรู้ใครเห็นของมันบ้าง ถ้ารู้เห็นขึ้นมา โลกตอนนี้มันมีมากมายมหาศาล เพราะอะไร เพราะทางวิทยาศาสตร์เขาค้นคว้า เขาพยายามวิจัย แล้วก็เพิ่มโรคใหม่ๆ โรคแปลก โรคที่โลกนี้ไม่มีเลยมี มันมีโรคมาอยู่เรื่อย

นี่เราปรารถนา ปรารถนาที่ดีๆ ถ้าเราปรารถนาที่ดีๆ ถ้าเรามีสติมีปัญญาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยอมรับสัจจะความจริงอันนั้น ถ้ายอมรับสัจจะความจริงอันนั้น ชีวิตที่ดีๆ เกิดขึ้นแล้ว

ชีวิตนี้ดีดี ดีดีคืออะไร คือกิเลสมันไม่ยุ่งไม่เหยงใจ เราเกิดมาเราก็สมบูรณ์แบบของเราแล้วไง เราเกิดมาสมบูรณ์แบบแล้วเราทำหน้าที่การงานของเรา มันจะขาดตกบกพร่องอย่างไรก็

แล้วแต่ มันจะสมบูรณ์แบบอย่างไร นั่นมันก็อยู่ที่วาสนาของเรา อยู่ที่สติปัญญาของเรา อยู่ที่โอกาสของเรา โอกาสที่มันจะมาถึงเรา ถึงแม้โอกาสนั้นมาถึงเรา ถ้าโอกาสมาถึงเรา อย่าไปน้อยเนื้อต่ำใจ อย่าไปเสียใจ

นี่ไง มันไม่ดีตรงนี้ มันเริ่มจะไม่ดีๆ ไม่ดีตรงที่มันยุมันเหย มันกระทำให้หัวใจกระเพื่อม หัวใจนี้สั่นไหวไปหมดเลย ถ้าหัวใจสั่นไหวไปหมดเลย สิ่งที่สั่นไหว สั่นไหวเพื่ออะไร สั่นไหวเพื่อต้องการสิ่งที่เทียมหน้าเทียมตาสังคมโลกเขา

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ เราพอใจแล้ว นี่ไง สิ่งที่เกิดมาชีวิตเป็นอริยทรัพย์ เพราะมีชีวิต มีชีวิตมีความรับรู้หมด โลกจะเจริญจะเสื่อมเราเห็นหมดเลย

คนตายไปไม่เห็นนะ คนตายไปแล้วเคาะโลงป๊อกๆ เคาะโลงเขาก็มองอยู่ว่าจะเห็นเราหรือไม่เห็นเรา ถ้าเห็นเรา เขาอยู่ในอีกมิติหนึ่ง มิติหนึ่งเขาก็อยู่ในภพของเขา ถ้าภพของเขา

จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีต้นไม่มีปลาย ถ้าไม่มีต้นไม่มีปลาย คนเราจะคิดไม่เหมือนกัน คนเราจะไม่มีคนมีวาสนาส่งมา

ว่าคนที่มีอำนาจวาสนาส่งมา สูงส่งด้วยแบบครูบอาจารย์ที่เป็นจริงนะ ถ้าเป็นจริงเขาไม่ดัดจริต เขาไม่สร้างกระแสสังคม เขาไม่ทำอะไรเพื่อให้คนมายกย่องสรรเสริญ เพราะคนยกย่องสรรเสริญมีต้นทุนทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเป็นธรรมๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน ท่านไม่ต้องการใดๆ เลย ท่านต้องการความจริงๆ

เว้นไว้แต่เวลาท่านรู้ดังคัมไป เวลาไปทางเชียงใหม่ มูเซอเขาเข้าใจผิดของเขา พอเขาเข้าใจผิดของเขา ท่านบอกเลย บอกพระที่ตามไปนะ เราไปไหนไม่ได้แล้วแหละ เราต้องอยู่ที่นี้ เพราะอะไร เพราะมันจะเป็นบาปเป็นกรรมของเขา ถ้าเขาตายไปมันจะเป็นบาปเป็นกรรมของเขาเพราะเขาว่าเป็นเสือเย็นๆ ใจ เป็นเสือสมิงที่จะมาทำร้ายประชาชนไง

ท่านอยู่นั้นมา ๖ เดือน ๗ เดือน เติบจนกรม นั่งสมาธิภาวนา ฝนตกแดดออกอย่างไรท่านก็พยายามฝึกฝนของท่าน จนชาวบ้านเขาเข้าใจของเขาเอง จนชาวบ้านเขาเข้าใจของเขาเอง พอเขาเข้าใจของเขาเองด้วยความเคารพบูชาของเขา

สุดท้ายแล้วเวลาล่วงป้อนท่านต้องไปทำหน้าที่ของท่าน ท่านต้องเผยแผ่ธรรม เผยแผ่ธรรมของท่านไป เวลาจะจากไป เวลาขึ้นมาทั้งต่อต้าน ทั้งไม่เห็นด้วย ทั้งต่างๆ แต่เวลาจะจากไป “ดูจะไปไหน ดูตายก็จะเผาให้ ดูต้องการอะไรจะให้ ชีวิตก็ให้ได้ ให้ได้ทั้งหมดเลย”

นี่พูดถึงว่า เวลาถ้าไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เวลากระแสโลกกระแสสังคมที่ต้องให้ยกย่อง บูชาสรรเสริญของท่าน ท่านไม่เคยสนใจใดๆ เลย ท่านพยายามค้นคว้าสัจจะในใจของท่าน เวลาเป็นจริงๆ เวลาท่านไปอาศัย เราไปอาศัยเขา ภิกขุอาจารย์บิณฑบาตเลี้ยงชีพ ได้ก่อนน้ำก่อน ข้าวจากเขา ได้จากเขา เผยแผ่ธรรมให้เขามีสติปัญญา ให้ชีวิตเขาดีดี

เขาเป็นชาวป่าชาวเขานะ หลวงปู่ท่านชมด้วย เขาเป็นคนซื่อสัตย์ พูดคำไหนคำนั้น เขามีสัจจะของเขา ในบ้านในเรือนของเขาไม่มีการลักขโมยของเขา นี่ไง เขามีความสัตย์ของเขา ความสัตย์ทางโลกไง

เวลาล่วงป้อนเดินจงกรมอยู่ ๖ เดือน

“ดูทำอะไรอยู่ล่ะ”

“พุทโธเราหาย พุทโธเราหาย”

“แล้วถ้าพุทโธดูหาย ชาวบ้านช่วยหาให้ได้ไหม”

“อู๊ย! ถ้าชาวบ้านช่วยหาได้มันยิ่งดีใหญ่เลย มันยิ่งได้พบเร็ว”

เขาก็ไปหาพุทโธของเขาๆ จนจิตเขาสงบได้ พอจิตสงบได้ เพราะอะไร เพราะมันต้องคน มีวาสนาในหมู่บ้านนั้น มีผู้ใหญ่บ้านคนเดียวคนที่ทำจิตสงบได้แล้วใจมันสว่างหมด แล้วมันเห็นไปหมดเลย “โอ้! พุทโธดูไม่หาย พุทโธดูสว่างไสวครอบจักรวาล” มากราบมาไหว เวลามากราบมาไหวขึ้นมา นี่ไง รื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่อปรารภกับสังคมทางโลก

ชีวิตดีดี เขาดีอยู่แล้ว เขามีความสุขความสงบในสถานะของชาวป่าชาวเขาของเขา เพราะสภาวะแวดล้อมมันอุดมสมบูรณ์ เขาหาอยู่หากินเพื่อชีวิตนี้ เขาไม่ได้หาเงินใช้กระเป๋า เขาไม่ได้หาเพื่อธุรกิจของเขา เขาอยู่สุขสบายของเขา

เวลาหลวงปู่มันท่านไปสอน นี่พูดถึงว่าเวลาถูกต้องไป เวลาต่างๆ ไป อันนั้นไม่ใช่สร้าง กระแส ใอันนั้นมันเป็นการรื้อสัตว์ชนสัตว์เป็นข้อเท็จจริง ถ้ามันเป็นความจริง มันเป็นจริงอย่าง นั้นไง ถ้าสัจจะความจริงเป็นอย่างนั้น มันเป็นความจริงในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันก่อน

มันเป็นความจริงเพราะวันนี้วันพระ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นรัตนตรัยของเรา

ถ้าจิตใจมันดีขึ้นมา ชีวิตดี๊ดี อยู่ที่ไหนก็มีความสุขของท่าน เราจะเป็นคนทุกข์คนจน จะ คนร่ำรวยมีเงินมีทอง มียศถาบรรดาศักดิ์ ถ้าใจมันเป็นธรรมแล้วมันดีดี เพราะคนที่สูงส่งถ้าใจ เขาเป็นธรรม เขาก็ดูแลประชาชน คนที่มียศถาบรรดาศักดิ์ถ้าใจเขาเป็นธรรม เห็นไหม

เขาบอกว่าดูในหลวงสิ ให้ประชาชนรักกัน ไม่ต้องมารักเรา

ให้ประชาชนรักกัน ให้คนอื่นรักกัน ให้คนอื่นเป็นธรรม นี่ไง ถ้าคนดีดีมันดีอย่างนี้ มัน ไม่ใช่ดีเพราะเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัว ทุกอย่างไม่ต้องมาจบที่เรา ทุกอย่างไม่ต้องมาจบที่เรา มันไม่ มีหรอก เพราะอายุคน ๑๐๐ ปีตายหมด แล้วถ้ามันอยู่ที่ตัวบุคคล แล้วเมื่อไหร่ แล้วถ้าตายไป แล้วจะพึ่งใครละ

นี่ไง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง ที่ว่าไม่ให้ใครปกครองสงฆ์ทั้งสิ้น ให้สงฆ์ปกครองกันเอง ในอนาคตกาลเวลาผู้มีบุญเกิดขึ้น มันเป็นวรรค เป็นตอน เป็นคราวไป อนาคตข้างหน้าเราจะทำอย่างไร ทุกอย่างจะมาจำนนอยู่ที่เรา แล้วถ้าต่อไปอนาคตใครจะเป็น คนปกครองคุ้มครองดูแล

แต่ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายืนยันทันที ๕,๐๐๐ ปี ถ้าใครมี ความซื่อสัตย์ มีความเคารพธรรม ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ให้มันเป็นสัจจะจะเป็นความจริง ขึ้นมาในใจของตน

ถ้ามันเป็นสัจจะจะเป็นความจริงในใจของตนนะ มันเป็นธรรมในใจของตน มันไม่ดัดจริต ไม่มีสร้างกระแส ไม่ต้องการใดๆทั้งสิ้น

โลกนี้เราร้อนนัก โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ ไม่มีอะไรเต็มหรอก เขาแข่งขันกันชิงดีชิงชั่วกัน อยู่อย่างนั้นนะ มันเป็นการชิงดีชิงชั่ว อยากดัง อยากใหญ่ อยากเหยียบย่ำทำลายคนทั้งสิ้น นี่ไง พญามารไง

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชนะมาร ขนาดนางตณหา นางอรดีว่า พ่อร้องให้
ทำไม พ่อร้องให้ทำไม”

ถ้าพ่อร้องให้ทำไมขึ้นมา ทำไมถึงร้องให้ล่ะ ร้องให้เพราะกลัวสวะ สักจะความจริงในใจ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้หลุดพ้นจากมารไปแล้ว นี่ไง ร้องให้คร่ำครวญ แล้ว
ร้องให้คร่ำครวญ

โลกนี้พ่อร้องอยู่เป็นนิจ โลกนี้เขาแข่งกันอยู่ตลอดเวลา แข่งชิงดีชิงชั่ว การชิงดีชิงชั่ว ซึ่ง
ด้วยสมอง ซึ่งด้วยมารยาสาไทย ด้วยเล่ห์กล แต่เวลาชนะกิเลส ชนะกิเลสในใจของตน กิเลสมัน
เล่ห์กลมันยิ่งกว่านั้น เพราะอะไร เพราะมันเป็นเราไง

กิเลสเป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา ไม่กล้าทำอะไรเลย แหม! รูปโฉมโนมพวรรณสุดยอด แหม!
จิตสว่างไสว ไม่กล้าทำอะไรเลย ไม่มีการทำอะไรเลยมันจะไปสู้กับอะไร เป็นไปไม่ได้ เป็นไป
ไม่ได้หรอก

นี่ไง เวลามารยาสาไทยเล่ห์กลข้างนอกมันยังมารยาสาไทยขนาดนั้น มารยาสาไทยกิเลส
เพราะอะไร เพราะกิเลสเป็นเรา ถ้ากิเลสเป็นเรา มารยาสาไทยก็เป็นเรา เรามารยาสาไทยกับใจ
ของเราเสียเอง เรามารยาสาไทย เรายอมสยบกับใจของตน

เวลาหลวงตาท่านภาวนาของท่านนะ ท่านบอกว่าต่อสู้กับกิเลสเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป
ต่อสู้กับกิเลสเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป ไปเจออวิชชา ไปยอมจำนนอยู่กับมันนั่นนะ จิตเดิมแท้
นี่ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้ผ่องใสสว่างไสว ทะลุทะลวงไปภูเขาเลากา ไม่มีอะไรกีดขวางจิตนี้ได้เลย มัน
มหัศจรรย์ขนาดนั้น

นี่ไง ฆ่าเขามาทั้งนั้น ฆ่าตั้งแต่หลานมัน ลูกมัน พ่อแม่มัน ความโลภ ความโกรธ ความ
หลงได้ฆ่าได้ทำลายมาหมดแล้วนะ พิจารณาอสุภะมาหมดแล้ว ไปยอมจำนนกับจิตของตนนะ
ไปยอมจำนนกับอวิชชา

จนธรรมมาเตือนนะ “สว่างไสวผ่องใสมาจากจุดและต่อม มาจากภวาสวะ มาจากภพ”

ยังไมรู้ ยังอยู่ ๘ เดือน เวลาย้อนกลับมาก็ย้อนกลับมาทำลายเริ่มต้นจากจุดที่มันจะ
สว่าง จุดที่มันจะสว่าง ใ้ที่ว่างๆ ว่างๆ นั่นนะ

ใครรู้ว่าว่าง ใครเป็นคนรับรู้ ใครเป็นเจ้าของมัน งบ้ำาเซ่ออยู่กับมันนั้นนะ ไปยอมจำนน
ฆ่าเขามาทีละคน

นี่พูดถึงว่าในการประพฤติปฏิบัติแนวทางของหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

แต่ไอ้พวกเราชี้ไม้ ว้างๆ ว้างๆ นกแก้วนกขุนทองมันพูดได้ทั้งสิ้น โลกกระแสสังคม แล้วก็
สร้างกระแส ก็เลยกลายเป็นสัทธรรมปฏิรูป ไม่มีเนื้อหาสาระ คำว่า “ไม่มีเนื้อหาสาระ” ยา
หมดอายุ ยาปลอมแก้โรคไม่ได้หรอก สัทธรรมปฏิรูป ไม่มีสิ่งใดเป็นจริงทั้งสิ้น แล้วเราก็ตลึงไหล
กันไปด้วยยี่ห้อ ด้วยแบรนด์ น่าเคารพนับถือ ไม่เป็นความจริงเลย

วันพระๆ วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา วันพระคือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะในหัวใจ
ของเรา คุณสิ เวลาคนเขาไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ เพราะอะไร เพราะยังไม่มั่นคงไม่แข็งแรง ก็ไป
สังเวชนียสถานทั้ง ๔

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านว่า หลงธาตุๆ ไง

ธาตุรู้ในใจของตน หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ พยายามค้นคว้าหาใจของตน ถ้า
เราเจอธาตุรู้ๆ ไม่หลงธาตุ นี่ธาตุสัจจะความจริงของเรา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา สัมมาสมาธิ
ถ้าสัมมาสมาธิยกขึ้นสู่วิปัสสนา ปัญญามันเกิดขึ้นมา

วันพระ เคารพบูชาของคัมภีร์พระเจ้าสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยการประพฤติปฏิบัติ

“ปฏิบัติบูชาเราเถิด ปฏิบัติบูชาเราเถิด”

คำว่า “ปฏิบัติบูชา” มันมีโอกาสไ้ คนเรานะ ถ้าปฏิบัติแล้วมันจะถูกมันจะผิดก็คือการ
ปฏิบัติ ปฏิบัติบูชาของคัมภีร์พระเจ้าสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าเลอค่าจนเราคาดหมายไม่ได้หรอก

สิ่งที่คาดหมายคือสันนิษฐาน สันนิษฐานคือเดา ปฏิบัติธรรมด้วยความดันเดา ดันเดา
เกาหมัด กิเลสไม่ถลอกปอกเปิกเลย แล้วพูดธรรมะเสียด้วยนะ นี่มันเป็นความจริงหรือเปล่า

ถ้าเป็นความจริงนะ เวลาหลวงตาท่านถึงที่สุดแห่งทุกข์ “จะสอนใครได้หนอ เขาจะหาว่า
เราบ้า เขาจะหาว่าเราบ้า”

ไอ้พวกที่สอนธรรมๆ มันพูดมาผิดทั้งนั้นนะ แล้วเวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงโต้แย้ง เขาโต้แย้ง ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมํคุณมุตฺตมํ เวลาโต้แย้งสักจะโต้แย้งความเห็นผิด พอโต้แย้งความเห็นผิด นั้นนะอิจจาตาร้อน นั้นนะโทสะ ไอ้โฮ! แต่ไอ้มารยาสาโดยที่ไอ้โลมปฏิโลม อันนั้นว่าเป็นธรรม

เออ! เป็นธรรมล้วงกระเป๋ เป็นธรรมด้วยมารยาสาโดย

ถ้าเป็นจริงๆ แสดงธรรมๆ ดุสิ เวลาพระอัศสขิแสดงธรรมกับพระสารีบุตร “ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ดับที่เหตุนั้น”

เขาพูดด้วยเหตุด้วยผลคำสองคำก็พอแล้ว เขาพูดด้วยเหตุด้วยผล เหตุผลที่มันยอมจำนนมันไม่มีทางไปหรอก

กิเลสพอมันขยายความออกไปแล้ว ไอ้โฮ! อวิชชาปจฺจุยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจุยา วิญญฺาณํ เป็นอวิชชา เป็นปัจจุยาการ โอ้ย! เป็นธรรมชาติ เป็นเช่นนั้นเอง

เป็นเช่นนั้นเอง เอ็งยังอมทุกข์อยู่นั้นนะ เป็นเช่นนั้นเอง เอ็งยังหาตัวเองไม่เจอเลยนะ เอ็งยังไม่รู้ว่าเอ็งเป็นใครเลย อะไรเป็นเช่นนั้นเอง

สิ่งที่เป็นจริงๆ มันย้อนกลับมาที่นี้ ถ้าย้อนกลับมาที่นี้ขึ้นมา วันพระ วันพระวันสำคัญ เวลาคนเกิด เวลาเกิดมาโดยชาติโดยตระกูลนะ คนจีนเวลาลูกชายเกิดขึ้นมา อู้ฮู! ไช้แดง ขนมหสีแดง บ้านแดง ติดเต็มบ้านเลย เฉลิมฉลอง เวลาคนเกิดไ้ เฉลิมฉลองกันยิ่งใหญ่ เฉลิมฉลองกันมีความสุขใจ แล้วถ้ามันสมความปรารถนาด้วยบุญกุศล ด้วยความเป็นจริงนะ มันก็เป็นความสุขในกามคุณ ๕ ความสุขทางโลก

แต่ถ้าเป็นทางธรรมๆ ขึ้นมา สิ่งนั้นเป็นความสุข ความสุขด้วยบุญญาธิการของตน ตนได้สร้างสิ่งใดมามันก็ได้ผลตอบแทนตามนั้น

คนเรา ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายืนยันโดยสักจะเลย ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราเคยทำคุณงามความดีไว้ เราเคยได้สร้างบุญดีไว้ มันต้องให้ผลอย่างนั้นแน่นอน แต่เราไม่เคยสร้างเลย แล้วจะมาเรียกร้องเอา

เรียกร่องเอา เราก็พยายามทำของเราไป เราทำของเราละ ปฏิบัติบูชาเกิด ให้ทานร้อยหน พันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่งหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนึ่งหนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาหนึ่งหนึ่ง

แล้วเราพยายามหลังขัดหลังแข็งนั่งสมาธิภาวนาเหมือนกับทำบุญร้อยหนพันหน ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหน เราทำของเราขึ้นมาให้มันกระจ่างแจ่มในใจของเรา

แล้วพระจบ ๘ ประโยค ๙ ประโยค เขาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจิตสงบ โอ้! นี่ไง เขาศึกษามาเพื่อปฏิบัติ

แล้วเราปฏิบัติพอจิตมันสงบแล้ว จิตสงบนะ ถ้าเป็นสัมมาสมาธิจะซาบซึ่งในคุณธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตสงบแล้วจะเชื่อมั่นในคุณธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าสัจจะความจริงมันมีอยู่ด้วยยืนยันโดยหัวใจของเราเนี่ย ยืนยันด้วยพุทธะของเราเนี่ย ถ้าพุทธะของเรามันเป็นความจริง เห็นไหม

นี่ไง เราพยายามจะค้นคว้าหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในใจของเรา เราจะไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ สิ่งที่เกิดที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะที่น่าสลดสังเวชโดยใจของเรา ถ้าเราเห็นของเรา รู้ของเรา เป็นความจริงของเรา นี่คือการปฏิบัติบูชา แล้วผลของมันคือหัวใจเราแจ่มแจ่ม หัวใจของเราไม่ต้องดิ้นรน นี่ไง ชีวิตที่ดีดี พอเห็นคุณค่าของชีวิตนะ มันจะรักษาชีวิตของมัน

เวลาหลวงตาท่านที่ว่าอยู่นองฝื่อ เวลามันจะเป็นจะตาย ไม่อยากตายๆ รักษาชีวิตไว้ แต่ถ้ามันสิ้นกิเลสแล้วเมื่อไหร่ก็ได้ ตายเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะรักษาชีวิตนี้ไว้เพื่อประพฤติดุปฏิบัติ รักษาชีวิตนี้ไว้เพื่อค้นคว้าหาสัจจะความเป็นจริง แล้วถ้าได้ความจริงแล้วเมื่อไหร่ก็ได้ เอวัง